

כה בהילה של ראש כנופיית המפוצצים. האסירים האחרים העריצו אותו. התנהגותו הטובה בכלא עזרה להשיג עבורו חנינה. כשיצא מהכלא אחרי שש שנים רצה רק להתרחק מהכל. הוא הסכים לעבור לגור בג'לג'וליה, לשם עברה אשתו מאו רצה עלי. הוא ידע שיהפשו אותו, ואמר שישתדל להירשם מפני המיטרה, ולא להסתבך בשום דבר.

חסן כחיל, שהפך ערמדינה נגד מוחמד במישפחה, המפוצצים, חשש לחייו מרגע שיחרורו של מוחמד. כאשר בא למיטרה פצוע, וסיפר שמוחמד ובן אחיו עות'מן התיקשו בחייו, נעצר עות'מן, ומוחמד נעלם. באוזני מכרים הכחיש מוחמד כל קשר להתנקשות. הוא אמר שלמישפחה כחיל,

(המשך מעמוד 41) הרחפורים של העירייה עלו על פדרס שניר יום אחרי מותו של מוחמד, עקרו את העצים והרסו את הבתים.

מוחמד התייעץ עם ליבאי לגבי כל בעייה שהיתה לו ולבני מימשפחה, ובעיית הקרקע עות היתה בראש דאגותיו. בשנות ה-70 היפנה אותו ליבאי לעורר הדיון אמנון גולדנברג, מומחה לקרקעות, שטיפל בעניינים אלה. אי אפשר היה להגיע לשום הסדר. הקרקע הפוקעה, ולמישפחה לא הוצע סכום ריאלי תמורתה. מוחמד התנגד למכירת הקרקעות. ב-1978 פרצו אלמונים לבית שניר ורצחו במכות גרוזנים את האח הצעיר, עלי, פצעו קשה את אשתו הרה ואת ילדיו הקטנים. מוחמד, שהיה קשור לעלי במיוחד, נשא אותו

ציור של מוחמד שניר: איך הובה בחקירה * בלי עבר פולי

מישפחה בעלת עבר פולי עשיר ביפו, יש אויבים רבים, ואחד מהם הוא שפצע את כחיל. ואילו כחיל, שחשק את מוחמד שניר, הליבש עליו, אחת המנקדי להחזירו לכלא. והעובדה היא כי עות'מן, שנשפט על העבירה זו, יצא זכאי ממנה.

מוחמד אמר לכולם שהוא לעולם לא יחזור לכלא. כלא הוא מקום קשה בכל אחר. הוא קשה במיוחד לאדם שגדל בטבע, ושהשמיים היו לו תיקרה מעל סוכת-המתר. הוא נעלם בעת חקירת המיטרה. לא הצליחו למצוא אותו. במשך כל התקופה שהיה מבוקש עלי ידי המיטרה לא יצר קשר עם ליבאי, מכיון שלא רצה לסבך אותו בקשר עם עבריו. נמלט. אני יודע שהוא רצה לפגוש אותי. הרי לפני מותו השאיר לי מיכתב, אבל הוא שמר עליו תמיד, אמר ליבאי.

לא ברור מה קרה בפדרס בשבת, ומה גרם למריבה הקטלנית בין בני-המישפחה. המפייע ביותר הוא רצה עות'מן. האחין הצעיר היה בן-טיפוחיו של מוחמד. הוא סמך עליו יותר מאשר על כל יתר בני-המישפחה. הוא גידל אותו להיות ירושו. עות'מן היה איש הקשר של מוחמד עם המיטרה כאשר היה בכלא, ובכל זאת ניצח עלי-ידו.

ברור כי גם כאן, ביסודה של המריבה, היו הקרקעות. הארמה הזאת בלעג את רמו של עלי, של סיף, של עות'מן, וגם של מוחמד. הכל בגלל הארמה, אמר ליבאי. כסלון של מוחמד, בבית שבנה לו בפדרס שניר, היתה תלויה תמונה גדולה של ליבאי. באחד הימים, כאשר לקס מוחמד לתיקון תיק של ליבאי שנקרע מספרים כבדים, מצא בתוכו תמונת-דרכון ישנה של עורך-הדיון. הוא קשר את התמונה להגדלה, ותלה אותה על קיר חדרו.

לפני מותו, אולי באותו חדר עצמו, כתב את המילים האחרונות שלו, בעברית, לאיש שעור לו במאבקיו המישפטיים כל חייו. הוא ביקש סליחה, כי ההסתבכות האחרונה שלו לא היתה מישפטית, וממנה לא יכול היה לברוא יא להצילו.

* חקירת הרצח של שריף שאוסי ב-1965. אז יגדל זקן.

עמותה זו לא הצליחה להיות גורם רציני, שיכול להביא את העיתונאים לתמיכה משמעותית ביורדובסקי.

נוני נהג בחכמה, ולא הקים לו "מחנה נוני" בקרב העיתונאים. הוא נתן לזמן לעשות את שלו. עובדת היותו בקבוצת הרוב מקרב בעי-לי המניית, ביחד עם גילו הצעיר (37), הפכו אותו לדמות יותר ויותר אטרקטיבית בעיני העיתונאים. התורים, שפעם היו ללישכתו של רב, עברו ללישכתו של נוני, ממול.

כאופן מיקרי, או שלא באופן מיקרי, הורחב בספטמבר '88 רידי מנוסי, נאמנו של יורדובסקי, מתפקיד מנכ"ל הוצאת עידנים שבשלי-טת הקונצרן. הרחנת של מנוסי נתפסה בעי-תון כאקט של נקמה על העמדות המילי-טנטיות שנקט בעבר נגד נוני. גם אם לא היו שום אינטרסים זרים מאחורי ההדחה, גבר בעיתון החשש מפעולות-הגמול עתידיות של נוני כנאמני יורדובסקי.

התורים מול לישכתו של נוני החלו להת-ארך. רבים מנאמניו של יורדובסקי ערקו. כעיתון מרברים עתה על תופעת ה"הוחלים": כל אותם מקורבים של יורדובסקי, שלפתי פתאום הפכו את עורם והחלו להתרפס בפני נוני. מדובר על עיתונאים בכירים, חלקם מר-כרים ומפורסמים. מסיבות הומניטריות לא

סיבוב 14

תחילת אוקטובר השנה התכנסו בעלי-המניות (למעט רב) והחליטו על דחתו של רב מדירקטוריון החברה. כמקום מונה זאביק. נראה שזאביק החליט לתמוך בצעד זה בשל מה שהתפרסם כפעולה של רב נגד החלטת הוועד-הפועל בעניין הפרדת המקומונים.

בעבר התבטא יורדובסקי כאונוי מקורביו, שאם הוא יודח מהדירקטוריון, הוא יעזוב את העיתון. הוא לא מימש את האיום. בינתיים. לאחר הרחנת של רב מהדירקטוריון, החי ליש סמי גרינשפן, יור' הוועד, להעביר את תפקיד היו"ר יוסף ג'קסון. גרינשפן הודיע לנוני על צעדו, ונוני מיהר לטלפן לג'קסי ולברכו.

רק אז בא ההספר לנוח, שנכתב עלי-ידי משה ורדי. ברור גם מדוע נוני לא חשש מתגובתו של רב. לרב אין עוד תמיכה במע-רכת. האנשים פוחדים. מה יהיה?

שאלה הגדולה היא אם יכניס נוני ליורדובסקי את הנוקדאאוט הסופי, או יסתפק בניצחון יוקרתי בנקודות. כאן נכנסת לפעולה כרוסת-השמועות.

לפני כמה חודשים הוצעה לרב פרישה מכובדת מהעיתון במרס 1990, כשימלאו לו 67. בתמורה יתאפשר לו, או לרעייתו אחריו, למכור את מניותיו בעיתון בכסום כולל של יותר מ-8.5 מיליון דולר (לפי ערך הדולר של 120 מיליון דולר). זוהי הצעה מפתה, שרב, בינתיים, רחה אותה.

למקורביו הוא מספר שאין לו שום כוונה לפרוש: הוא מרגיש שהוא במלוא כוחו. עורך-עיתון אינו שחקן-כרוז-גל. גרשום שוקן מבר-גר ממנו ב-10 שנים, ועדיין מפליא לתפקד. שמי מבורג ממנו בשמונה שנים. כשנחו נהי-רג הוא היה מבורג בששע שנים מכפי גילו כעת. לא נראה לו צורך שנוח היה יכול להישאר בעיתון כל עוד רצה בכך, ואילו ממנו, שתרומו ידועה, תישלל הזכות הזו. רב רחה בעבר את ההצעה. לא ברור אם נוני יחזור עליה שנית.

נראה שאם נוני ימשיך לנהוג בתבונה, הוא יאפשר לרב להמשיך ולשמש כעורך עד שיפרוש. הרב מותנה כמובן בהגברת שיתוף-הפעולה מצידו של רב. אם תגבר הצעירות על התבונה, נוני ישאף להרחי את דב תפקיד-העורך כבר בזמן הקרוב, ולמנות תחתיו את משה ורדי. במיקרה כזה עשוי להיגרם לעיתון נזק לטווח ארוך.

גורמים מקורבים לאדם מספרים שאדם ברוד קיבל לפני שלושה שבועות הצעה מנוני ומזאביק, שלפיה יקבל מינוי כעורך משותף ביחד עם ורדי. אם היינו שואתו מספר ברוד, נכון, אינו נוני זאביק כבר החליטו על הדחתו של רב. ברוד טוען שהוא רחה את הצעה, משום שהוא לא יתן להדחתו של רב. גילוי של לויאליות למפת.

אחד ממקורביו של נוני, גורם מוסמך, הגירי את הסיפור של אדם כריס-אינפורמי ציה, וכצעד טאקטי הנובע מתוך הערכה שנוני יזאביק לא יעזו להדיח את רב. קרב על 100 מיליון דולר והרבה כבוד. 14 סיבובים בלי נוקדאאוט. מה יקרה בסיבוב הבא?

ארם ברוד עורך או אורח

אנקוב בשמותיהם. כסך הכל ניתן להבין אר-תם. הם דואגים לפרנסתם, וידעוהו הוא מקור-הפרנסה הטוב ביותר לעיתונאים.

אגב, בתחילת החודש התפרסמה בבית סו-קולוב בתל-אביב רשימת-העיתונאים שאור-שרו כמעמדים להברות באגודת-העיתונאים. בין המועמדים להברות (לתקופת מועמדות של שנה) נמצא גם רידי מנוסי. במשך שנים רבות התפרסם מנוסי כמי שמתנגד לפעילות של אגודת-העיתונאים, וממולל כעצם קיומה. לפתע פתאום, בגילו ובמעמדו, הוא מוצא את עצמו כמועמד לחברות בחלון אגודה, ביחד עם עיתונאים צעירים שרק עתה החלו את דרכם. פניתי לרידי מנוסי, ושאלתי מה פתאום. מנוסי: כל השנים לא רציתי להצטרף לאגו-דה, כי לא אהבתי את זה. עכשיו עברתי את גיל ה-60, ולקראת 65 החלתי להצטרף לא-גודה. אדם צריך להתחיל לחשוב קדימה. אני חושש מערפי-תדרשים, אבל אני חושב שטוב שלעיתונאים תהיה אגודה מאחוריהם. אני עדיין מתומכי רב. אני מאמין שאחרי 30 שנות חברות לא זונחים חבר. לדעתי, הוא היה צריך לנקוט צעדים אחרים. לא, אני לא מוכן לפרט.

סיבוב 13

פני חודשים אחרים החליט הוועד-הפועל של בעלי-המניות (המשת בתי האב + פולה), על הפרדת רשת-המקומונים של העיתון מדישות אחרונות, והקמת חברה נפרדת. כן הוחלט שאילוני שליו, ידימינו של יורדובסקי, ינהל את הרשת. יורדובסקי, שכתב יורדובסקי, מטעמים השמר רים עימו, התנגד להחלטה, והורה לאילון שלא לקבל את ההצעה.